

เรื่องสั้นส่งประกวดในหัวข้อ 'กว้าง แคม'

ชาติ...หมา

นิราชนิ์ เข็มม

เรื่องสั้นประภาควรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์
ระดับประชาชนทั่วไป ครั้งที่ ๑ ประจำปี ๒๕๕๔
ภายใต้แนวคิด ‘กว้าง แแคบ’

เรื่อง ชาติ...หมา

มิราญญ์ เขียน

ภาพปก บ้าน โนนม่วง หมาเฝ้าหอพัก

facebook.com/mirayebook

จัดพิมพ์ในรูปแบบหนังสืออิเล็กทรอนิกส์
พิมพ์ครั้งแรก กันยายน ๒๕๕๔

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๖

ห้ามคัดลอกหรือดัดแปลงส่วนหนึ่งส่วนใดอันเป็นการละเมิด
รวมถึงห้ามตีพิมพ์รูปเล่มเพื่อการจัดจำหน่ายในเชิงพาณิชย์ เว้นแต่
จะได้รับอนุญาตจากผู้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษร

อารัมภบท

ชาติ...หมา เป็นเพียงเรื่องที่ตั้งขึ้น หากจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับบุคคล สมาคม หรือเหตุการณ์จริงแต่ประการใด ก็คงอัศจรรย์ยิ่ง และแม้จะสงวนไว้ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ แต่ผู้เขียนได้อนุญาตเฉพาะ ให้มีการเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต หรือดาวน์โหลดเพื่ออ่านเป็นการส่วนตัว รวมถึงให้สิทธิ์ในการเผยแพร่แก่บริษัท โพลาร์ เว็บแอปพลิเคชัน ตามเงื่อนไขการประกวดวรรณกรรม อิเล็กทรอนิกส์ ครั้งที่ ๑

มิราญญ์

๒๑ กันยายน ๒๕๕๔

น้ำชาติ เป็นคนรักหมา ผมอยู่บ้านเดียวกับน้ำชาติ แต่อันที่จริงถ้าจะพูดให้ถูกก็คือผมเป็นเพียงผู้อาศัย เพราะผมต้องมาเรียนต่อมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ แม่เลยสั่งให้ผมหอบข้าวหอบของจากบ้านนอกมาอยู่บ้านน้ำชาติ ผมจำได้ว่าแรก ๆ ที่มาอยู่ น้ำชาติแกล้งหมาไว้สามตัว แต่ทำไปทำมานับวันก็ซักจะมากขึ้น และมากขึ้นจนตอนนี้มีถึงสิบเอ็ดตัว ซึ่งในจำนวนนี้มีอยู่ตัวเดียวที่เป็นพันธุ์ดี นอกนั้นเป็นสายพันธุ์กระดำกระด่าง คือไม่ใช่ทั้งพันธุ์แท้หรือพันธุ์เทศอะไร พื้นเพบางตัวก็มาจากหมาจรจัดบ้าง บางตัวก็บาดเจ็บมาจากไหนไม่รู้บ้าง น้ำชาติแกล้งสารเลยเก็บพวกมันมาเลี้ยงหมด แกล้งเป็นคนจิตใจอารีกับสัตว์ ผมละอิจฉาหมาแกล้งจริง ๆ เพราะหมาแกล้งทุกตัวนั้นไม่เพียงอยู่ดี ทั้งยังได้กินอาหารที่ดี ๆ อีกด้วย ยิ่งอาหารหมาสมัยนี้บางยี่ห้อผมเห็นตามโฆษณาทีวีแล้ว ยังรู้สึกเลยว่าทำออกมาดูดีเสียจนไม่แพ้อาหารคนด้วยซ้ำไป โดยเฉพาะไอ้แบบที่เป็นชิ้นเนื้อในกระป๋องหรูหราปรุงรสหลากหลาย หรือบางยี่ห้อก็มีเพิ่มวิตามิน เพิ่มแร่ธาตุ เพิ่มโปรตีน เพิ่มนั่นเพิ่มนี่จนกระป๋องหนึ่งราคาไม่ใช่เล่น ๆ ดีไม่ดีจะแพงกว่าข้าวกะเพราที่ผมชอบกินเสียอีก

ถึงข้าวกะเพราจะเป็นอาหารสิ้นคิด แต่ผมก็ชอบกลิ่นของมัน ผมมีร้านเจ้าประจำอยู่ไม่ไกลไม่ไกลคือร้านป้าลำเจียกตรงใกล้ปากซอย รสมือแกล้งและที่สำคัญคือป้าลำเจียกแกล้งขายแกล้งงานละ

ขี้ลืบห้าบาทเท่านั้น ถือว่าราคาขอมเขามาสำหรับในยุคที่เคยต้องเอาไข่มาซังกิโลขายในตลาด หรือแม้แต่ชกต่อยกันเพื่อแย่งซื้อน้ำมันปาล์มในห้าง

และถึงป่าแจะซื้อตำเจียก แต่คนในซอยกลับไม่ยักมีใครเรียกร้านแกว่าร้านป่าตำเจียก คงเพราะชื่อแจะออกเสียงยาก เวลาต้องพูดเร็ว ๆ แล้วลิ้นจะจุกปากเอา ส่วนใหญ่เลยพากันเรียกเสียใหม่ว่า ‘ร้านน้องดาว’ ซึ่งน้องดาวที่ว่าก็คือลูกสาวคนเดียวของป่าตำเจียก

หากพูดถึงน้องดาวก็คงอายุพอ ๆ กับผมที่เรียนอยู่ชั้นปีสอง หรืออาจจะมากกว่าผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน เพราะต่อให้อายุเท่าไรสำหรับคนในซอยแล้ว น้องดาวก็ยังเป็นน้องดาวอยู่เสมอ น้องดาวเป็นคนน่ารัก ไม่มีพิษมีภัยกับใคร อย่างผมเองเวลาไปนั่งกินข้าวที่ร้านที่ไรก็ไม่ต้องชวนน้องดาวคุยเล่น หรือบางครั้งก็สอนหนังสือให้ด้วย เธอชอบให้ผมสอนภาษาอังกฤษ เอแั้นท์มด ซีแคทแมว หรือจะ เฮสโนโอเค และอีกหลายคำที่ผมสอนไป น้องดาวค่อย ๆ จำได้ขึ้นใจจนบางครั้งที่ผมแะมาที่ร้าน เธอยังทักทายเสียงแจ้วฮัลโล่กูดมอนิ่ง ไอ้ฟายแตงกิว! ได้ยินแล้วก็แอบสะดุ้ง ป่าตำเจียกเองก็ชอบใจที่ผมมานั่งขลุกอยู่ร้านแจะบ่อย ๆ ป่าแกว่าตั้งแต่มีผมมาเป็นเพื่อนเล่นเพื่อนคุยกับน้องดาว เกือบสองปีมานี้ทำให้พัฒนาการของน้องดาวดีขึ้นมาก

จนวันหนึ่งผมกลับจากเรียนก็แวะกินข้าวร้านน้องดาวตามปกติ นั่งกินไปพลาง คุยกับน้องดาวไปเรื่อยเปื่อย พอสักพักป้าลำเจียกวางจากเตาหน้าร้าน แก่ก็โยนตะหลิวใส่กระทะแล้วเดินลากเก้าอี้มานั่งบ่นให้ผมฟัง

“หมาไอ้ชาติมันหัวสูงนักเหอ ใจ ถึงต้องไปจับบนสะพานลอย?”

“อะไรนะป้า”

“เอ็งก็หัดขึ้นไปดูบนสะพานลอยหน้าปากซอยหน่อย ทุกวันนี้มีแต่จี้หมาเต็มไปหมดจนคนเขาไม่อยากจะใช้กันแล้ว นี่ยังดีนะเป็นหน้าร้อน ถ้าลองเข้าหน้าฝนเมื่อไหร่ ฝนตก! แล้วมันละลายน้ำไหลซ่าลงมาละแม่โวย คิดแล้วอยากจะอ้วก”

ผมรู้ว่าป้าแกไม่ได้ตั้งใจจะพูดให้อ้วก แต่ก็เล่นเอาผมแทบจะข้าวพุ่งออกจากปาก แก่ไม่สนเลยว่าผมกำลังเอาช้อนพวยข้าวกินจวก ๆ อยู่ คั้นมาชวนคุยเรื่องจี้ ๆ เสียจนนึกภาพตามแล้วกระเด็นไม่ลง

“ฮา ๆ จี้ กินจี้!”

คุณ้องดาวยังหัวเราะชอบใจใหญ่ ผมเลยปราม

“กินจี้ ไม่ใช่กินข้าว...เฮ้ย!” พุดผิด “กินข้าว ไม่ใช่กินจี้!”

พลาดไปหน่อยเดียวกลายเป็นสบช่องให้น้องดาวยังหัวเราะชอบใจขึ้นไปอีก ซ้ายยังปรบมือเปาะแปะและตีสีหน้า

ล้อเลียนเป็นการใหญ่ ผมเลยคิดว่าไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้ว ถ้าอย่างนั้นก็วางข้อสงสัย จะได้คุยกับป้าลำเจียกให้รู้เรื่องไปเลย

“น้ำชาติแกทำบ่อยหรือป้า ผมไม่เห็นจะรู้มาก่อน”

“ก็สักพักหนึ่งแล้ว ป้าไม่อยากพูดอะไรมาก แต่มันเล่นทำแบบนี้ก็เหมือนบังคับให้คนเขาเอาสะพานลอยไว้ใช้บังคับอย่างเดียว ขนาดป้าไปตลาดเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่อยากจะเดินขึ้นสะพานลอย”

“งั้นเดี๋ยวผมจะลองบอกน้ำชาติให้ครับ”

“บอกมันด้วย คนแถวนี้เขาบ่นมัน!”

วันนั้นกลับบ้านไปแล้วผมคุยกับน้ำชาติ บอกแกว่าป้าลำเจียกเห็นน้ำชาติพาหมาไปหย่อนที่กระบะเบ็ดไว้เต็มสะพานลอย น้ำชาติแกก็รับแล้วตอบหน้าตาเฉย

“พาไปปล่อยสูง ๆ ก็ไวไฟดีออก แกรมไม่ต้องคอยเก็บกวาดเองด้วย” ว่าแล้วแกก็พับหนังสือพิมพ์วางกับโต๊ะก่อนจะลุกไปให้อาหารลูก ๆ ทั้งสิบเอ็ดตัวของแก ผมไม่อยากจะพูด น้ำชาติก็ไม่เคยปล่อยให้หมาอด ๆ อยาก ๆ แต่กับผมเองเป็นหลานแท้ ๆ แกกลับไม่เคยหุงหาข้าวหรือแม้แต่จะมีขนมเพื่อไว้ให้เลยสักครั้ง ผมต้องฝากท้องไว้กับร้านป้าลำเจียกตลอด มีอยู่ครั้งหนึ่งผมอ่านหนังสือสอบจนตึก รู้สึกท้องว่างหัวไม่แล่นเลยเดินลงไปเปิดตู้เย็นเอานมสดมาเติมไปแก้วหนึ่งกับกินแคร็กเกอร์สองสามชิ้น พอเข้ามาน้ำชาติแกค่าใหญ่ แกว่าจะกินอะไรในตู้เย็นทำไมไม่หัดขอ

อนุญาตก่อน หลังจากนั้นผมเลยไม่อยากจะยุ่งกับขนมมมเนยอะไร
ในตู้เย็นอีกเลย ไม่ใช่เพราะผมรู้สึกผิด แต่ผมมารู้ทีหลังว่านมหรือ
ขนมในตู้เย็นพวกนั้นแถมไวให้หมา ไม่ใช่ให้ผม

แล้วก็ครั้งหนึ่งอีกเช่นกันที่น้ำชาติไปได้หมาพันธุ์ดิม่า ก็คือ
เจ้าตัวที่สิบเอ็ด ได้ยินว่ามันพันธุ์ลาบราดอร์หรือมาทาดอร์อะไร
สักอย่าง ผมก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องพันธุ์หมา เอาแค่ว่ามันชื่อ 'ไอ้เบิ้ม'
น้ำชาติแกร็กไอ้เบิ้มมากถึงขนาดยอมเสียสตางค์พามันไปเข้า
โรงเรียนฝึกสุนัขเพื่อให้มันได้กลายเป็นหมาที่เพียบพร้อมใน
คุณสมบัติอันดี แต่ที่ผมอยากเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม ผมแค่เอ่ย
ปากขอยืมสตางค์จากน้ำชาติ ไม่ได้คิดจะขอกันฟรี ๆ แกดันไม่ไหว
ความตั้งใจของผมคืออยากขอยืมน้ำชาติก่อน จะได้ไม่ต้องรบกวน
แม่ให้ส่งเงินมา แล้วอีกเหตุผลหนึ่งที่กล้าขอยืมเพราะช่วงนั้นผม
เองก็มีงานพิเศษทำอยู่ที่ร้านสะดวกซื้อด้วย คือตั้งใจว่าเงินเดือน
ออกเมื่อไรจะรีบคืนแก่ทันที แต่พอเจอปฏิเสธเข้าแบบนี้ ลงท้ายผม
เลยไม่เรียนมันเสียเลย แถมยังทำเอาหงุดหงิดไปพักใหญ่เวลาเห็น
ไอ้เบิ้มมันสั้นหางดิก

แม่ไอ้เบิ้มจะเคยผ่านคอร์สฝึกสุนัขจนได้ประกาศนียบัตร
มาแล้วก็ตาม แต่มันกลับมีนิสัยแย ๆ อยู่อย่างหนึ่งคือมันไม่ชอบ
น้องดาว เจอน้องดาวที่ไรเป็นต้องเห่าไล่ ที่แรกผมยังแปลกใจ
เพราะปกติเคยได้ยินเขาว่าหมาพันธุ์เดียวกับไอ้เบิ้มมันจะเชื่องและ

ไม่คู่ ผมเลยสงสัยว่าไอ้เบิ้มมันอาจจะเห่าเอาใจน้ำชาติ เพราะเวลาที่หมาในบ้านไม่ว่าจะตัวไหนไปไล่เห่าน้องดาวให้เห็น น้ำชาติจะเห่าเราะชอบใจแล้วลูบหัวมัน อีกทั้งให้ขนมมันเป็นรางวัลเสมอ พอเห็นบ่อยเข้าผมถึงรู้ว่าแกสอนมัน ลองแบบนี้ต่อให้เป็นพันธุ์เซื่องขนาดไหน หมามันก็ต้องแยกเขี้ยวไล่น้องดาวอยู่วันยังค่ำ

ผมถามแกตรง ๆ ว่าทำไมน้ำชาติต้องสอนให้หมามันเกลียดน้องดาวด้วย คำตอบของแกนั้นง่าย คือรำคาญน้องดาว ซึ่งได้ยินแล้วผมโกรธจนแอบกำหมัด เพราะบางครั้งมีคนในซอยตั้งข้าวกับป้าลำเจียกแล้วให้ไปส่ง จะเป็นหน้าที่ของน้องดาวต้องหิวไล่ตู่ไปส่งให้ เพราะป้าลำเจียกแกต้องอยู่หน้าเตา แต่สิ่งที่น้องดาวเจอบ่อย ๆ เวลาผ่านหน้าบ้านน้ำชาติ ก็คือถ้าแกอยู่ แกเป็นต้องแก้มเปิดประตูให้หมาออกไปวิ่งไล่น้องดาว แล้วแกก็จะยื่นหัวเราะราวกับเห็นเป็นเรื่องสนุกสนาน ไม่รู้แกมองน้องดาวเป็นคนหรือเปล่าถึงได้ทำแบบนั้น แต่ทีกับไอ้สิบเอ็ดตัวในบ้าน ผมเห็นแกทั้งพืดทั้งทอดพวกมันอย่างกับลูกในไส้

เกือบสองปีที่ผมอยู่ร่วมบ้านกับน้ำชาติ ทำให้ผมรู้สึกอึดอัดพักหลังผมถึงชอบมานั่งเล่นที่ร้านน้องดาว สอนหนังสือให้น้องดาวบ้าง เป็นเพื่อนคุยกับป้าลำเจียกบ้าง ยังรู้สึกสบายใจกว่าอยู่ใกล้น้ำชาติ จนบางทีคนในซอยมานั่งกินข้าวที่ร้านยังแซว ๆ ให้ผมได้ยินว่าสงสัยป้าลำเจียกจะได้ลูกเขยก็คราวนี้ เล่นเอาป้าแกหัวเราะ

แทบพันหัก ผมเองก็ขำ ๆ เพราะไม่ได้คิดอะไรมาก ผมสงสารก็แต่น้องดาว ถ้าวันดีคืนดีป่าล่าเจียกเกิดเป็นอะไรขึ้นมา ถึงตอนนั้นผมยังไม่รู้เลยว่าน้องดาวจะอยู่กับใคร เพราะเห็นมีกันสองคนแม่ลูกเท่านั้น

ปิดเทอมแล้ว ผมเตรียมตัวขึ้นเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สาม แล้วผมก็ตั้งใจไว้ว่าจะหาที่เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอีกครั้งในช่วงปิดเทอม เพราะคราวนี้ผมมีเงินก้อนเก็บไว้ ยังไงต้องได้เรียนสมใจ ยิ่งทุกวันนี้ผมไม่ต้องเสียดตังกินข้าวด้วยแล้ว ก็ยังมีเงินเหลือเก็บมากขึ้น ด้วยว่าพักหลัง ๆ มาเนี่ย ผมจะคอยอยู่ช่วยงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ร้านน้องดาว ก็ทำตั้งแต่เสิร์ฟน้ำ เสิร์ฟข้าว เช็ดโต๊ะ ล้างจาน รวมถึงวิ่งส่งข้าวกล่องในซอยให้แทนน้องดาว เองง่าย ๆ ก็คือผมไม่อยากจะอยู่บ้านกับน้ำชาติ ถึงป่าล่าเจียกจะไม่มีเงินค่าจ้างให้แต่อย่างน้อย ๆ ผมอยากกินอะไรก็บอกได้ เดี่ยวแกผัดให้กินฟรี ๆ

ในทุกวันนี้จะมีงานสุดท้ายคือการล้างจานกองพะเนิน ถ้าล้างคนเดียวผมคงเหนื่อยโขอยู่ แต่ยังดีที่ได้น้องดาวมาช่วยอีกแรง วันนี้ก็เช่นกัน ระหว่างที่ล้างจานไปนั้น เราเล่นทายคำศัพท์กันไปพลาง

“น้องดาว อันนี้งาน” ผมหยิบจานขึ้นมาจากกอละมัง พร้อมกับออกเสียงให้ฟัง “ภาษาอังกฤษเรียก ดิช”

น้องดาวทวนคำกลับมา “ดิชซึ่ง!” แล้วเธอก็หยิบขวดน้ำยาล้างจาน ไกล ๆ ขึ้นมาถามผมบ้าง “อันนี้อะไร?”

ผมบอก “ดิชวอชซึ่ง...”

น้องดาวรีบสวนทันทีว่าไม่ใช่ “นี่มันชั้น ไลต์ไลป้อนเอฟ!”

เล่นเอาผมหัวเราะเพราะไม่รู้ น้องดาวจะเอาอีหื้อไหนแน่ น้องดาวมักมีเรื่องให้ผมยิ้มได้เสมอ พัฒนาการทางสมองของเธออาจจะช้ากว่าคนทั่วไป แต่เธอก็ไม่ได้โง่ เธอเรียนรู้โลกในแบบของเธอ ในแบบที่เป็นน้องดาว และผมก็รักน้องดาวเหมือนอย่างที่ว่า ชายคนหนึ่งจะรักน้องสาวได้เต็มหัวใจ ผมสนิทกับน้องดาว ป้าลำเจียกเองก็ไว้ใจผม เพราะครั้งหนึ่งที่ผมเพิ่งมาอยู่ใหม่ ๆ มีช่างก่อสร้างมาต่อเติมตึกแถวลึกเข้าไปในซอย คนงานคนหนึ่งดูแล้วน่าจะเป็นตัวดำว มันพยายามจะลูดน้องดาวกลางวันแสก ๆ น้องดาววิ่งหนีกระเจิดกระเจิงมาถึงกลางซอยก็เจอกับผมเข้าพอดี ผมเห็นผิวดังเกตเลยคว้าไม้เข้าไปซัด โขศคติที่มันมีคนเดียว ผมพาดมันเข้ากอกหูจนสลบเหมือด จากนั้นผมรีบโทรแจ้งตำรวจถึงได้รู้ อุบายทุเรศ ๆ ของมัน มันแกล้งทำที่ว่าโทรสั่งข้าวกล่อง แต่อันที่จริงมันได้สังเกตมาหลายวันแล้วว่า คนที่คอยรับหน้าที่ส่งข้าวให้ป้าลำเจียกคือน้องดาว คิดแล้วผมสงสารน้องดาว

“ฮาว...อา...ยู...”

เสียงของน้องดาวสะกิดผมจากภาพความนึกคิด คงเห็นผม

นั่งนิ่งไปนาน

“แอม โฟน์” ผมยิ้มให้น้องดาวแล้วลงมือล้างจานชามต่อ
วันนี้เสร็จงานสุดท้ายแล้วผมลาป่าล่าเจียกกลับบ้าน บ้าน
น้ำชาติกับร้านแก๊กไม่ได้ไกลกันมาก ปากซอยกับกลางซอย กลับ
มาถึงพอเปิดประตูเข้าบ้านไปไม่ทันไร น้ำชาติเจอหน้าผม แกริบ
พูดก่อนเลยว่า

“น้ำบอกแล้วใช่ไหมว่าอย่าไปยุ่งกับไอ้ร้านปากซอยนั่น”

ดูเหมือนนับวันแจะยิ่งเกลียดป่าล่าเจียกกับน้องดาวหนัก
ข้อขึ้น และเป็นอีกครั้งที่ผมต้องถามแตรง ๆ “น้ำครับ ผมถามจริง
น้ำจะจงเกลียดจงชังอะไรป่าล่าเจียกกับน้องดาวนักหนาครับ ผม
ไม่เข้าใจ”

“ก็อีล่าเจียกมันเอาไม้ฟาดลูกกู!”

ได้ยินน้ำชาติตอบชัดเจนแบบนี้ ผมยังต้องเถียงกลับ

“ก็น้ำชอบไปสอนให้หมามันไล่เห่าน้องดาว ผมถึงไม่
แปลกใจ ถ้าป่าล่าเจียกจะกลัวหมามันก็คั่น้องดาวแล้วเอาไม้ตีมัน”

เท่านั้นเองน้ำชาติถึงกับโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ “มึงพูดแบบนี้
ไม่เก็บเสื้อผ้าไปอยู่กับอีสองแม่ลูกปัญญาอ่อนนั่นเลยล่ะ!”

น้ำชาติยังสบถต่อ “เล่นชะลูกกูขาเป้ ห่าเอ๊ย!”

ผมเลยหายข้องใจแล้วว่าทำไมวันสองวันมานี้ไอ้เบิ้มมันถึง
เดินโยกเขยยก ดูท่าป่าล่าเจียกคงเอาไม้หวดมันเข้าเต็มเหนี่ยวแน่

งานนี้คงไม่ใช่แค่ทำให้น้ำชาติเกลียดป่าลำเจียกกับน้องดาวเข้าใส่
อย่างเดียวนะ แต่คุณยายยังทำให้ความสัมพันธ์ฉันญาติระหว่างน้ำชาติ
กับผมต้องมีอันร้ายกันไปด้วย

ขณะที่น้ำชาติกำลังหัวฟัดหัวเหวี่ยงจะด่าผมต่ออีกระลอก
ไอ้เบิ้มก็กระโผลกกระเผลกมาจากหลังบ้าน น้ำชาติถึงได้เลิก
สนใจจะด่าผมต่อ แกร็บวิ่งไปอุ้มประคบประหงมไอ้เบิ้ม น้ำชาติ
เป็นคนร่างกำยำ แกร้อมมันไปนอนบนโซฟาได้สบาย ๆ แล้วแกก็
ลูบหัวมัน พลอบประโลมมันด้วยคำพูดอันอ่อนโยนประหนึ่งคุย
กับลูกรัก เห็นแล้วผมอดคิดไม่ได้ว่าหมามันจะฟังคำแกออกหรือ
เปล่า หรือแกยังเห็นหลานคนนี้เป็นคนอยู่ไหม เหตุการณ์ในวันนี้
ยิ่งทำให้ผมรู้สึกติดลบกับน้ำชาติมากขึ้นไปอีก เข้าใจว่าแกรักหมา
แต่แกไม่น่าจะเหมารวมเอาเสียหมดว่าคนที่แกไม่ชอบจี้หน้า
จะต้องมีศักดิ์ศรีต่ำกว่าหมาในสายตาแกเสมอ ทำไมผมถึงมันใจว่า
น้ำชาติมีความคิดแบบนั้น ก็เพราะน้ำชาติเคยแสดงออกให้เห็นอยู่
เนือง ๆ ไม่ใช่แค่เฉพาะกับน้องดาว แต่มันหลายครั้งเสียจนผมเอง
ยังแอบระอา เช่นเรื่องที่แกเคยทะเลาะกับคนในซอย เมื่อก่อนน้ำ
ชาติแกชอบเอาหมาไปเดินเล่นแถว ๆ หน้าบ้านเขาเพราะเห็นว่า
เป็นลานกว้าง ทีนี้เจ้าของบ้านเขาเป็นคนแพ้นหมา ก็กลัวว่าลมจะ
หอบเอาขนมันฟุ้งเข้าบ้าน เขาเลยให้เมียออกมาบอกน้ำชาติทำนอง
ขอร้องไห้แกพาหมาไปเล่นที่อื่น แต่ก็เจอน้ำชาติด่าสวนเปิง

“ลูก ๆ พี่สะอาคกว่าผัวน้องนะ พี่จับมันอาบน้ำแปรงขน ประจำ ไม่มีเชื้อโรคให้ผัวน้องแพ้หรือ คุณน้องยังน่าจะแพ้ผัวน้องเองมากกว่านะ” เรื่องนี้ผมฟังมาจากปากน้ำชาติเอง

คิดถึงเรื่องพวกนี้ขึ้นมาที่ไรก็เล่นเอาผมเหนื่อยหน่ายและเซ็งที่จะยีนคุณน้ำชาติแถมหน้าพะเนาะกับไอ้เบ๊มบน โขฟา ผมรีบขึ้นห้องนอน พอรุ่งขึ้นผมไปที่ร้านป่าล่าเจียกตอนสาย ๆ ผมถามได้ความว่าสองวันก่อนตอนที่ป่าแอกออกมาเปิดร้านเช้า ๆ เจอน้ำชาติกำลังจูงหมาไปส้วมวิไอพียกสูงเหนือระดับ ซึ่งตอนผ่านหน้าร้านลูก ๆ ของน้ำชาติดันเห็นน้องดาวเข้าเสี้ยก่อนเลยหยุดรุมเห่าอยู่นั่นไม่ไปไหน ป่าล่าเจียกแกยั่วเลยคว้าเอาไม้หน้าสามไปฟาดเข้าให้แล้วตัวที่โดนแจ็กพอดก็ดันเป็น ไอ้เบ๊ม

ผมนั่งอยู่ที่โต๊ะตัวแรกสุดฟังป่าล่าเจียกเล่าเป็นฉาก ๆ

“ไอ้ชาติกะหมา ป่าไม่เอาน้ำร้อนสาดมันก็บุญหัวแล้วหน้อย! นี่ยังแคะบะ ๆ ไม่ได้ฟาดเอาสุดแรง กะแคะจะให้หมามันหลาบจำเลย ๆ วันหน้าวันหลังจะได้เลิกเห่า” ยิ่งเล่าก็ดูแจะยิ่งใส่รสใส่อารมณ์ แต่ได้พักเดียวมีลูกค้าเข้าร้านป่าล่าเจียกก็จำต้องลุกไปยืนผัดหน้าเตา

ผมเองก็ทำหน้าที่เสิร์ฟน้ำให้ลูกค้า เสร็จแล้วค่อยย้ายตัวเองไปนั่งที่โต๊ะตัวในสุด ขณะเดียวกันน้องดาวเดินลงมาจากบนบ้านพร้อมหนังสือที่ผมซื้อเอาไว้ให้เรียนกับผม เป็นหนังสือรวม

คำศัพท์ภาษาอังกฤษมีภาพประกอบสีสันสวยสด เธอมานั่งข้างผม เธอเปิดหนังสือ แล้วผมก็สอน สอนไปเรื่อย ๆ เหมือนอย่างเคย สอนเป็นคำ ๆ บ้าง เป็นประโยคบ้างสลับกันไป

“ฮาวอาร์ยู ทูเดย์” ผมถาม

แล้วเธอก็ชี้หน้าผม “ไอ้ฟาย! แอนด์ยู”

ถึงจะจำแต่ผมก็ปรบมือให้ทันที แม้สำเนียงจะยังไม่ได้ แต่น้องดาวเข้าใจว่าผมถามอะไรแล้วเธอจะต้องตอบกลับมาว่าอย่างไร คราวนี้ผมปล่อยให้ น้องดาวพลิกหนังสือไปเรื่อย ๆ พอเจอหน้าไหนชอบใจเธอจะชี้ที่รูปภาพแล้วถามผม

น้องดาวชี้รูปไอติมโคน ผมบอกนั่น “ไอศกรีม”

น้องดาวโต้กลับ “มั่วแล้ว! นี่มัน ไอซ์อะคริม”

น้องดาวออกเสียงชัดแจ้วแหว แลมยังมีลากเสียง ‘ซ.ซี๊ด’ ที่หลังคำว่า ไอซ์ ให้อีกต่างหาก คราวนี้ผมไม่ยอม ผมโต้กลับบ้าง

“ต้องออกเสียงให้ถูกสิน้องดาว ไอศกรีม” ผมเน้นที่ ‘ก.ไก้’

น้องดาวหัวเราะเยาะใหญ่หาว่าผมสอนผิด เธอว่าไอศกรีม นั้นมันภาษาไทยแล้ว ภาษาอังกฤษต้อง “ไอซ์อะคริม” เจอไม้นี้เข้าไปผมเองก็มึนเหมือนกัน เอาจริง ๆ ตอนนี้ผมซ้กจะงงแล้วว่ามันควรเป็น ‘ไอศกรีม’ หรือ ‘ไอศกริม’ กันแน่

“สอนผิดต้องทำโทษ! ไปซื้อมาให้กินเลย”

ผมหัวเราะร่วน “ได้ที่ละเอาใหญ่ เอ้า ๆ ก็ได้นั้นไปซื้อกัน”

น้องดาวส่งเสียงเฮ้ว ๆ ยิ้มแก้มปริ พอผมทำท่าจะลุก เธอก็ปิดหนังสือปั๊บแล้วลุกตามมา “ไปด้วย ๆ ไปซื้อไอซ์ครีม”

“ป้า ผมไปเซเว่นกับน้องดาวแป๊บนะ”

“เออ ๆ จะไปตอนนี้ก็รีบไป คนยังเข้าร้านไม่เยอะ”

“ครับป้า” แล้วผมก็หันไปหาน้องดาว “ไปกัน”

ผมกับน้องดาว เราสองคนพากันเดินออกจากปากซอยไป ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่น้ำชาติแกพาฝูงลูก ๆ ของแกลงมาจกสะพานลอยด้วยพอดี พักหลัง ๆ เริ่มมีคนค้าแกหนามู แกเลยเปลี่ยนวิธีไม่พาออกมาพร้อมกันหมดสิบเอ็ดตัว แต่แกใช้วิธีพาพวกมันมาเข้าห้องน้ำลอยฟ้าวันละสามตัวบ้างสี่ตัวบ้าง เวียนสลับกันไป วันนี้น้ำชาติพาพวกมันออกมาสี่ตัวและในจำนวนนั้นมีไอ้เบิ้มอยู่ด้วย หมาของน้ำชาติทุกตัวไม่เคยต้องคล้องโซ่จูง พวกมันรุมเห่าน้องดาวเสียงดังจากนั้นก็ปราดเข้าแยกเขี้ยวจู่ ไอ้เบิ้มอีกยักอยู่ที่แรก ทว่าสุดท้ายมันก็เขย่งขาหน้าวิ่งเข้ามาเอาด้วย น้ำชาติเองก็เอาด้วย แต่แกไม่ได้เห่าหรอก แกยืนหัวเราะร่าสะใจเป็นการใหญ่ ผมพยายามจะไล่พวกมันสี่ตัวให้ออกไปห่าง ทั้งเอาขาเขี่ยมันยันมัน ไล่มันไปพร้อม ๆ กับหงุดหงิดเสียงเชียร์ของน้ำชาติ

“เฮ้อ! แบบนั้นแหละ เอาเลย! กัดมันเลยลูก กัดเลย ฮ่า ๆ”

พอมีคำว่า ‘กัด’ หลุดออกมาจากปากน้ำชาติ ไม่ว่าจะตั้งใจหรือไม่ ไอ้เบิ้มก็เป็นตัวแรกที่รับคำสั่งนั้นทันที มันกระโจน

เข้าหาน้องดาว อ้าขากรรไกรสุดหวังจะฝังคมเขี้ยว ผมเห็นจวนตัว จึงถลันเข้าไปถีบมันเข้าเต็มดินดั่ง ปีก! แต่ไอ้เบ้มมันแค่เซ เพราะ ถึงจะบอกว่าเต็มดิน แต่ผมก็ยังเกรงน้ำชาติไม่กล้าใส่มันเต็มแรง จากนั้นผมรีบกระโดดตะครุบตัวไอ้เบ้มไว้ก่อน พอผมเหลือวไป มองน้องดาวอีกทีเห็นลูก ๆ พันธุ์ทางของน้ำชาติสามตัวไล่กวาดจน เธอต้องวิ่งหนีเตลิด ผมอ้าปากจะตะโกนเรียกน้องดาว

แต่ไม่ทัน...

เสียงยางรถลากเสียดกับพื้นถนนลั่นสนั่น โสต น้องดาววิ่ง ออกไปกลางถนน รถกระบะเพิ่งพ้นจากสี่แยกไฟแดงเร่งเครื่องมา เต็มสูบ แรงจนเบรกไม่ทันชนทั้งคนทั้งหมากระเด็น ร่างของน้อง ดาวลอยหายกลางอากาศก่อนจะร่วงลงมากระแทกพื้น ส่วนลูก ๆ พันธุ์ทางของน้ำชาติตัวหนึ่งรอดหวุดหวิด อีกสองตัวโดนชนปลิว ผมเห็นแล้วตกใจทำอะไรไม่ถูกได้แต่ยืนสั่นไปทั้งตัว รถกระบะ ชับหนีไปแล้ว แต่น้ำชาติตั้งสติได้ก่อน แกเป็นผู้ใหญ่ แกรีบวิ่ง ออกไปกลางถนน ผมเห็นแกแล้วสติเลยกกลับมา

“น้องดาว!”

ผมวิ่งตามไปด้วยอีกคน วินาทีนั้นมือผม ปากผม ใจผมก็ เช่นกันมันสั่นไปหมด สะท้านไปทั้งตัวเมื่อประคองร่างน้องดาว ขึ้นมาแล้วเห็นเลือดไหลอาบใบหน้าเธอไปครึ่งซีก

“น้อง...ดาว...”

ผมไม่กล้าเขย่าตัวน้องดาว กลัวเธอจะช้ำใน ผมทำได้เพียงเรียกชื่อเธอซ้ำ ๆ หวังให้เธอได้สติ แต่เมื่อเธอไม่ตอบสนองใจใด ๆ ใจผมก็ยิ่งดิ่งลง

“น้องดาว!”

“ต้องพาไปโรงพยาบาล! เดี่ยวน้ำรีบกลับไปเอารถที่บ้านก่อน คุณตรงนี้ให้ที!”

น้ำชาติรีบกลับไปบ้านไม่นาน ใช้เวลาไม่ถึงสิบนาที แต่ในความรู้สึกของผมมันยาวนานมาก ยาวนานราวกับว่าเสียเวลาไปเป็นชั่วโมง ๆ พอแกบี้งรถพ้นปากซอยมาได้ก็เอาจอดมันขวางกลางถนน น้ำชาติลงจากรถมาอุ้มลูก ๆ ของแกขึ้นไปไว้ที่เบาะหลัง โดยไม่แม้แต่จะแลน้องดาวที่นอนหายใจรวยริน

ผมกอดน้องดาว เสื้อผ้าของผมเปื้อนเลือด น้ำตาผมตกใน น้ำชาติใจกว้างใจอารีกับหมา แต่กับคนด้วยกันแล้วทำไมแกถึงได้จิตใจคับแคบนัก ผมมองน้ำชาติ ผมมองหมา วูบนั้นผมตะโกนถัน

“...ช่วยน้องดาว! ใครก็ได้!! ช่วยน้องดาวด้วย!!”

facebook.com/mirayebook

